

Arrest

nr. 298 402 van 11 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Shalatak behorend tot het district Mehtarlam, gelegen in de provincie Laghman. U ging tot de 7de graad naar school en volgde gedurende 4 jaar koranles in de moskee. Uw vader had een voedingswinkel in Pole Jogi in Laghman. Uw drie maternale ooms werkten gedurende 8 à 9 jaar voor de Afghaanse Nationale Ordepolitie (ANCOP) en één maternale oom werkte gedurende 2 jaar voor het Afghaanse leger (ANA). Samen met uw ouders, vijf broers en één zus woonde

u in Shalatak. Net voor de machtsovername van de taliban verhuisde u met uw gezin naar Daman in Jalalabad, waar u bij een paternale oom inwoonde.

Toen u nog in Laghman woonde kwamen uw maternale ooms regelmatig bij u thuis langs. Op een dag kwam uw oom F. K. (...) naar uw huis en vertrok hij na een paar uurtjes weer, waarna u hem tot buiten begeleidde en even meeliep met hem. Nadat uw oom weg was, keerde u terug naar huis. Twee à drie uren later kwamen leden van de inlichtingendienst van de overheid naar uw dorp en arresteerden ze een commandant van de taliban, A. R. (...). In uw dorp Shalatak was er echter een spion van de taliban die u samen met uw oom buiten had gezien en de taliban had geïnformeerd over het feit dat u samen met uw oom werd gezien op dezelfde dag dat deze talibancommandant werd gearresteerd. Bijgevolg beschouwden de taliban u als spion voor de overheid omdat u informatie zou hebben doorgegeven aan de inlichtingendienst, wat tot de arrestatie van A. R. (...) zou hebben geleid.

De taliban begonnen u en uw familie hierna te bedreigen en lieten een dreigbrief achter bij uw huis. Hierin schreven ze dat uw ooms werken voor de ongelovigen en u hen helpt door informatie aan de overheid te geven, zodat u naar de rechtbank van de taliban moest komen om een verklaring af te leggen. Uw vader trok met deze brief naar de dorpsouderen, die op hun beurt met de taliban gingen praten. Ze zeiden tegen de taliban dat u niks te maken heeft met de overheid, maar deze luisterden niet en zeiden dat u dit zelf moest komen uitleggen. Twee dagen na deze brief was u buiten onderweg om boodschappen te doen, toen twee talibanleden op een motorfiets naast u stopten en vroegen waarom u niet naar hen was gekomen. U antwoordde dat de dorpsouderen waren komen uitleggen dat u niets met die arrestatie te maken heeft, waarop de taliban u echter probeerden mee te nemen. U begon te schreeuwen, waarna enkele dorpelingen tussenbeide kwamen en u kon weglopen. Vervolgens ontving u een tweede dreigbrief van de taliban, waarin stond dat u zo snel mogelijk moest langskomen omdat u en uw familie anders gevaar zouden lopen. Uw familie besliste uiteindelijk om naar Jalalabad te verhuizen uit vrees dat de taliban u bij een nieuw incident eveneens van spionage zouden beschuldigen. U woonde daarna 9 à 10 maanden in Jalalabad tot aan de val van de vorige overheid. Vanaf dat moment vreesde u dat de taliban naar overal zouden komen en u zouden vinden, waarna u besliste om het land te verlaten.

U vertrok op 15 augustus 2021 uit Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk (waar u op 18 september 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende). U reisde vervolgens verder via Zwitserland en Frankrijk. U kwam tot slot in België aan op 3 oktober 2021. Daags nadien diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg in het kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan Oostenrijk, dat weigerde.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u beschouwden als spion voor de overheid en wilden dat u zich bij hen aansloot.

Na uw vertrek kwamen de taliban naar uw familie in Jalalabad en vroegen uw vader waar u was. Uw vader antwoordde hierop dat u weg was en u niet kon laten komen, waarna de taliban hem sloegen en meenamen. De taliban hielden uw vader een tijdje vast in de gevangenis, doch lieten hem later achter in de winkel van uw paternale oom. Ten gevolge van deze ontvoering kreeg uw vader mentale problemen en werd hij in het ziekenhuis opgenomen, waar hij nog steeds verblijft. Verder vernam u van uw moeder dat uw maternale ooms thans in Frankrijk en Turkije zijn en naar hier proberen te komen.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: een origineel medisch attest d.d. 22/02/2023 inzake uw residentiële psychologische opname door CARDA, uw originele elektronische taskara, kopie van een opleidingsattest van uw oom, kopies van de leger- en politiebades van uw ooms, kopie van een attest van ANCOP van uw oom, kopie van een opleidingsattest van de ANP van uw oom, foto's van uzelf met uw ooms, foto's van uw oom tijdens het werk, kopie van een attest van uw vader d.d. 28/02/2023 inzake zijn mentale problemen. U legde verder ook twee screenshots neer van Facebook-berichten over voormalige militairen die in Afghanistan werden vermoord.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u lijdt aan slapeloosheid, geheugenverlies, constante angst, depressie en eenzaamheid (CGVS, p. 3). U verklaarde dat u voor deze problemen sinds 4 à 5 maanden een psycholoog bezoekt en medicatie neemt tegen de stress en om te slapen (CGVS, p. 4). U stelde verder dat uw toestand verergert, met name uw slapeloosheid zodat u de hele dag in uw kamer ligt en uw dagelijkse activiteiten niet meer kan uitvoeren (CGVS, p. 4). Uit het neergelegde medisch attest d.d. 22 februari 2023 blijkt voorts dat u sinds 23 januari 2023 residentieel opgevolgd wordt in het CARDA centrum in Biersele. Verder blijkt uit het attest dat u 's avonds Escitalopram en Alprazolam neemt. Evenwel blijkt niet dat u door deze problemen niet volwaardig kon deelnemen aan een persoonlijk onderhoud, en blijkt

ook niet uit het medisch attest van 22/02/2023 dat deze problemen een grote hinderpaal vormen voor uw deelname aan een persoonlijk onderhoud. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u herhaaldelijk meegedeeld dat u op elk ogenblik pauze kon vragen indien u zich slecht zou voelen (CGVS, p. 2, 4). Daarnaast werd u meegedeeld dat u op ieder moment het interview mocht onderbreken indien iets niet duidelijk was voor u (CGVS, p. 2). Er werd u verder een aantal keren gevraagd of u zich in staat voelde om het onderhoud voort te zetten, waarop u telkens bevestigend antwoordde (CGVS, p. 11, 17). Wanneer u aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u alle gestelde vragen en de tolk goed had begrepen, antwoordde u te denken van wel, maar stelde dat u daar niet echt kon op antwoorden (CGVS, p. 24). Bijkomend gevraagd of u alles heeft kunnen vertellen vandaag, antwoordde u dat u uw best heeft gedaan om alles te vertellen (CGVS, p. 24). Verder zei u dat u soms iets niet had begrepen, maar dit na herhaling wel duidelijk was voor u (CGVS, p. 24). U formuleerde voor het overige geen bijkomende opmerkingen. Uw advocaat verwees nadien weliswaar nog naar uw profiel, doch stelde daarbij nergens dat hiermee tijdens de procedure of het gehoor onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Bijgevolg kan niet besloten worden dat u in de onmogelijkheid verkeerde de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. U verklaarde met name geboren te zijn op 15 april 2005. Uit een medisch onderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat u op 22 oktober 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Overwegende dat uit de medische testen is gebleken dat u in oktober 2021 een leeftijd heeft van minstens 19,5 jaar zijn de in het dossier aangevoerde elementen volgens de Dienst Voogdij en het CGVS niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Deze vaststelling draagt allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

U haalde ten aanzien van het CGVS een voor vervolging door de taliban aan wegens het werk van uw maternale ooms voor de overheid. U verklaarde dat drie van uw ooms, I. (...), F. K. (...) en A. (...), werkzaam waren voor de Nationale Ordepolitie (ANCOP) en één oom, Z. (...), voor het Afghaanse leger werkte (CGVS, p. 11, 12).

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw drie ooms voor de ordehandhaving werkten tot aan de machtsovername en dat Z. (...) stopte met zijn job voor het leger nadat hij gewond raakte in een aanval op zijn checkpoint (CGVS, p. 12, 13). Nadien, zo stelde u, was hij thuis (CGVS, p. 13). U verklaarde dat u enkele dagen geleden via uw moeder vernam dat I. (...) en F. K. (...) naar Frankrijk zijn gevlucht en dat A. (...) en Z. (...) nog in Turkije zijn, maar naar hier proberen te komen (CGVS, p. 11). Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problemen en situatie van uw ooms plausibel zijn.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Wat betreft uw eigen problemen of de problemen (of situatie) van uw familieleden overtuigen uw verklaringen echter niet (zie infra). Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal merkt op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Zo verklaarde u dat de taliban u van spionage voor de overheid beschuldigden nadat er in uw dorp een talibancommandant werd gearresteerd en u diezelfde dag samen

werd gezien met uw maternale oom die voor de overheid werkte (CGVS, p. 17, 18). U stelde dat de taliban daags na het incident een dreigbrief achterlieten aan uw voordeur, waarin stond dat uw ooms voor de overheid werkten en ze weten dat u hen ook helpt zodat u voor hun rechtbank moest verschijnen en een verklaring afleggen (CGVS, p. 19). Gevraagd waar die dreigbrief nu is, antwoordde u dat u dit vroeg aan uw moeder, maar ze vertelde dat deze sinds de verhuis uit Laghman niet meer te vinden is (CGVS, p. 19). U stelde verder dat uw vader deze brief misschien ergens verstopte, maar hij thans in het ziekenhuis ligt zodat het niet kan gevraagd worden aan hem (CGVS, p. 19). Het feit dat u deze dreigbrieven niet neerlegt is evenwel opmerkelijk en maakt dat deze slechts een blote bewering in uw hoofde betreffen die niet ondersteund wordt door concrete bewijselementen. Verder verklaarde u dat u de dorpsouderen over die brief informeerde, waarna zij naar de taliban gingen en zeiden dat u niets te maken had met de overheid, doch de taliban eisten dat u het zelf zou komen uitleggen (CGVS, p. 19). Gevraagd of u nog andere voorzorgsmaatregelen nam na die brief, antwoordde u dat u eerst de bemiddeling door de dorpsouderen afwachtte en u na hun terugkomst een tweede dreigbrief ontving (CGVS, p. 20). Op de vraag of er in de periode tussen de twee dreigbrieven nog iets gebeurde, antwoordde u dat u twee dagen na de bemiddeling van de dorpsouderen buiten was toen er twee talibanleden op een motorfiets vroegen waarom u niet was langsgesproken bij hen en u probeerden mee te nemen (CGVS, p. 20). U stelde dat u hierop begon te schreeuwen, waarna de dorpingen tussenkwamen en u kon weglopen (CGVS, p. 20). Evenwel merkt het CGVS op dat u deze beweerde ontvoeringspoging noch bij uw aankomst als minderjarige, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft vermeld, zodat de nodige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid hiervan (zie administratief dossier). Ook tijdens uw vrij relaas op het CGVS liet u dit element uit uw asielrelaas initieel onbelicht (CGVS, p. 17, 18). Pas toen u uitdrukkelijk werd gevraagd of er tussen de dreigbrieven nog iets anders gebeurde, verwees u naar dit incident met de taliban (CGVS, p. 20). Gezien het hier echter gaat om de concrete bedreigingen tegen uw persoon waarna werd besloten dat u het land diende te verlaten, kan ervan uit worden gegaan dat u over dergelijke zaken consistente opeenvolgende verklaringen aflegt, quod non. Gevraagd om welke reden u dit niet eerder vermeldde, antwoordde u nietszeggend dat dit incident gebeurde na de eerste dreigbrief en u alles vertelde tot aan die brief (CGVS, p. 20). Deze argumentering gaat echter niet op, niet in het minst omdat u op het einde van uw vrij relaas op het CGVS duidelijk aangaf dat u alle essentiële redenen van uw vertrek uit Afghanistan had kunnen vermelden (CGVS, p. 18).

Hier eindigen de tegenstrijdigheden in uw asielrelaas echter niet. Zo verklaarde u ten aanzien van de DVZ dat de taliban u en uw vader begonnen te bellen en bedreigen, maar vermeldde u hierover niets op het CGVS (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U uitdrukkelijk gevraagd of de taliban u ooit opbelden, antwoordde u immers negatief (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen over de telefonische bedreigingen ten aanzien van DVZ, reageerde u dat u dat zo niet had gezegd (CGVS, p. 21). Deze uitleg kan echter niet overtuigen, niet in het minst omdat u bij aanvang van het persoonlijke onderhoud met het CGVS duidelijk aangaf dat u bij DVZ alle essentiële redenen van uw vertrek uit Afghanistan had kunnen vermelden en dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat dat persoonlijk onderhoud moeizaam verlopen was (CGVS, p. 2, 3). U vermeldde enkel dat uw maternale ooms werkten voor de overheid in plaats van uw broers, doch voor het overige waren er volgens u geen fouten (CGVS, p. 2, 3). U ondertekende bovendien dat gehoorverslag op DVZ voor akkoord. Op basis van deze tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas echter verder op fundamentele wijze ondermijnd.

Ook uw verklaringen omtrent het vervolg van uw problemen met de taliban zijn dermate onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U gaf aan dat u op het ogenblik van uw zogeheten ontvoeringspoging door de taliban al op de hoogte was van de (mislukte) bemiddelingspoging van de dorpsouderen (CGVS, p. 20). Gevraagd of het geen risico was om naar buiten te gaan, wetende dat de bemiddeling met de taliban niet gelukt was, antwoordde u dat u natuurlijk bang was en eigenlijk voorzichtig zou zijn, maar u soms ook naar buiten moest en het geen oplossing was om altijd thuis te blijven (CGVS, p. 21). Indien de taliban u effectief reeds hadden bedreigd en zij niet naar de dorpsouderen wilden luisteren, kan echter worden aangenomen dat u en uw familie er alles aan zouden doen om u tegen de taliban te beschermen, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen. Nadat de taliban u probeerden te ontvoeren, zo stelde u, lieten ze een tweede dreigbrief achter bij u thuis, waarin stond dat u een spion van de overheid was en zich zo snel mogelijk bij hen moest aanbieden (CGVS, p. 21). Gevraagd wat de taliban precies wilden van u, antwoordde u als volgt: "Ten eerste wilden ze dat ik moest uitleggen dat ik dat wel of niet had gedaan, en ten tweede moest ik mij aansluiten bij het emiraat en in dienst zijn van het emiraat." (CGVS, p. 21). Op de vraag welke opdrachten u voor de taliban moest doen, antwoordde u dat u niet weet wat ze precies wilden, maar u "waarschijnlijk alles moest doen wat ze vroegen" (CGVS, p. 22). U verklaarde dat de taliban volgens u dachten dat u zou stoppen met uw werk voor de overheid zodat u hen niet langer kon aangeven en ze u tegen de overheid zouden kunnen gebruiken (CGVS, p. 22). Dat de taliban u, als overheidsgezinde dorpling en als spion in hun ogen plots zouden vragen om met hen samen te werken, roept echter ernstige vragen op. Het CGVS mag van een strategische actor als de

taliban immers verwachten dat ze haar opdracht om voor hen gevoelige taken uit te voeren slechts aan iemand uit hun gekende netwerk zou toevertrouwen en dergelijke taken niet in de handen zouden leggen van iemand die ze als medestander van de overheid beschouwden, met alle risico's van dien. Deze samenwerking zou u immers in staat stellen om de mogelijke toekomstplannen van de taliban met derden te bespreken, hetgeen het risico op vroegtijdige detectie van deze plannen aanzienlijk zou verhogen. Het is erg onwaarschijnlijk dat de taliban zich zouden blootstellen aan dergelijke nodeloze risico's.

Voorts verklaarde u dat u na de tweede dreigbrief van de taliban met het gezin naar Jalalabad verhuisde bij een paternale oom, waar u gedurende negen à tien maanden woonde alvorens u het land verliet (CGVS, p. 10, 22). Tijdens die maanden, zo beweerde u, gebeurde er niets anders (CGVS, p. 22). Bij uw aankomst als minderjarige verklaarde u daarentegen dat de problemen na uw verhuis naar Jalalabad bleven doorgaan en u ook bedreigd werd door de taliban (zie Minderjarigenfiche, p. 3). De vaststelling dat u wederom tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de concrete problemen die tot uw vertrek hebben geleid, zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder op de helling. Van een persoon die internationale bescherming verzoekt, mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich minstens voldoende informeert over de gebeurtenissen die direct aan de basis liggen van zijn of haar asielaanvraag. Verwacht kan worden dat u concretere informatie zou kunnen verschaffen over eventuele bedreigingen door de taliban tijdens uw verblijf in Jalalabad indien dit effectief zou zijn gebeurd. Uw vrees dat de taliban u in Jalalabad ook nog zouden kunnen vinden (CGVS, p. 18) wordt thans niet gesteund op gegronde motieven, nu uw verklaringen niet aantonen dat u hier concreet mee te maken heeft gehad. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat deze vrees in wezen berust op pure veronderstellingen van uwentwege.

Tot slot konden ook uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek niet overtuigen. U verklaarde dat u zeven maanden na aankomst in België te weten kwam dat uw vader na uw vertrek was meegenomen door de taliban (CGVS, p. 21). Gevraagd wanneer dat precies gebeurde, reageerde u niet te weten wanneer hij exact werd meegenomen, maar u dit na zeven maanden te weten kwam (CGVS, p. 21). Op de vraag om welke reden uw vader door de taliban benaderd werd, antwoordde u dat ze naar u hadden gevraagd en zeiden dat u moest opdagen (CGVS, p. 22). U gaf verder aan dat de taliban uw vader meenamen uit het huis in Jalalabad en hem in de gevangenis opsloten (CGVS, p. 22). Na zijn vrijlating, zo stelde u, verslechterde zijn mentale toestand echter en leed hij aan geheugenverlies (CGVS, p. 22). Gevraagd op welke manier uw vader kon ontsnappen, antwoordde u als volgt: "Ze hadden hem geslagen om info over mij te geven maar hij had gezegd hij is weg, ik kan hem niet laten komen, maar ik denk dat doordat hij de slagen had gekregen en in de gevangenis zat hij toen al ziek was geworden en hij daarom werd vrijgelaten" (CGVS, p. 23). U verklaarde dat uw vader vervolgens door de taliban werd achtergelaten in de winkel van uw paternale oom, die hem terug naar huis meenam (CGVS, p. 23). Indien de taliban uw vader effectief hadden meegenomen als drukmiddel op u, is het echter erg opvallend dat ze hem zonder enige bijkomende garanties om u te vinden opnieuw zouden vrijlaten (CGVS, p. 22). In het verlengde hiervan is het eveneens frappant dat uw familie sinds uw vaders vrijlating geen andere problemen meer kende met de taliban, ofschoon zij uw familie wisten wonen (CGVS, p. 22, 23). Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Aangaande de certificaten en badges inzake het werk van uw ooms voor de overheid, dient te worden opgemerkt dat deze louter persoonsgegevens bevatten en gegevens met betrekking tot de professionele carrière van uw ooms, die hier in se niet wordt betwist. Deze documenten hebben echter geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en kunnen uw eigen problemen met de taliban niet verder ondersteunen of bevestigen. U legde verder een reeks foto's neer van uzelf met uw ooms merkt het CGVS op dat aan privé-foto's maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Om enige bewijskracht aan een document te ontfen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Hetzelfde geldt voor wat betreft het doktersattest over uw vaders psychologische toestand, dat echter geen bewijs voor de omstandigheden waarin hij deze psychische problemen opliep. Aangaande uw medisch attest d.d. 22/02/2023 inzake uw residentiële psychologische opname, dient tot slot te worden opgemerkt dat nergens blijkt uit het voorgelegde attest blijkt dat u omwille van bepaalde medische klachten niet in staat zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Bovendien bevat dit attest geen informatie met betrekking tot enige specifieke aandoeningen waaraan u aan zou lijden, noch wordt een diagnose vermeld, doch wordt enkel vermeld dat u residentieel psychologisch wordt opgevolgd. Dit attest kan bijgevolg evenmin de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw beweringen herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de

berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Laghman in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Laghman een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Laghman en hierbij verwijst naar uw mentale problemen dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Immers blijkt niet uit het voorgelegde attest dat deze gezondheidsproblemen dermate ernstig zijn dat u meer dan iemand anders risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Nergens in het attest wordt verduidelijkt wat uw psychologische problemen inhouden of wat de mogelijke impact daarvan is op uw functioneren, evenmin vermeldt het attest een diagnose.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM

maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name

een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afg_hanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en

economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op

ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 48/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout doordat verwerende partij telkens de meest nadelige interpretatie weerhoudt. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekende partij terecht gesteld wordt dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij met name desbetreffend als volgt: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

Uit uw verklaringen blijkt dat u lijdt aan slapeloosheid, geheugenverlies, constante angst, depressie en eenzaamheid (CGVS, p. 3). U verklaarde dat u voor deze problemen sinds 4 à 5 maanden een psycholoog bezoekt en medicatie neemt tegen de stress en om te slapen (CGVS, p. 4). U stelde verder dat uw toestand verergert, met name uw slapeloosheid zodat u de hele dag in uw kamer ligt en uw dagelijkse activiteiten niet meer kan uitvoeren (CGVS, p. 4). Uit het neergelegde medisch attest d.d. 22 februari 2023 blijkt voorts dat u sinds 23 januari 2023 residentieel opgevolgd wordt in het CARDA centrum in Bierset. Verder blijkt uit het attest dat u 's avonds Escitalopram en Alprazolam neemt. Evenwel blijkt niet dat u door deze problemen niet volwaardig kon deelnemen aan een persoonlijk onderhoud, en blijkt ook niet uit het medisch attest van 22/02/2023 dat deze problemen een grote hinderpaal vormen voor uw deelname aan een persoonlijk onderhoud. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u herhaaldelijk meegedeeld dat u op elk ogenblik pauze kon vragen indien u zich slecht zou voelen (CGVS, p. 2, 4). Daarnaast werd u meegedeeld dat u op ieder moment het interview mocht onderbreken indien iets niet duidelijk was voor u (CGVS, p. 2). Er werd u verder een aantal keren gevraagd of u zich in staat voelde om het onderhoud voort te zetten, waarop u telkens bevestigend antwoordde (CGVS, p. 11, 17). Wanneer u aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u alle gestelde vragen en de tolk goed had begrepen, antwoordde u te denken van wel, maar stelde dat u daar niet echt kon op antwoorden (CGVS, p. 24). Bijkomend gevraagd of u alles heeft kunnen vertellen vandaag, antwoordde u dat u uw best heeft gedaan om alles te vertellen (CGVS, p. 24). Verder zei u dat u soms iets niet had begrepen, maar dit na herhaling wel duidelijk was voor u (CGVS, p. 24). U formuleerde voor het overige geen bijkomende opmerkingen. Uw advocaat verwees nadien weliswaar nog naar uw profiel, doch stelde daarbij nergens dat hiermee tijdens de procedure of het gehoor onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Bijgevolg kan niet besloten worden dat u in de onmogelijkheid verkeerde de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

In haar verzoekschrift komt verzoekende partij niet verder dan de loutere opmerking dat zij kampt met “*ernstige psychiatrische problemen*”, zonder evenwel enig medisch attest bij te brengen waaruit blijkt dat haar psychische problemen van die aard zijn dat zij niet op een volwaardige wijze kan deelnemen aan onderhavige procedure. De Raad benadrukt dat verzoekende partij enkel een medisch attest van 22 februari 2023 neerlegde waarin louter gesteld wordt dat verzoekende partij residentieel psychologisch wordt opgevolgd. Echter bevat dit attest niet de minste informatie met betrekking tot enige specifieke aandoeningen waaraan verzoekende partij zou lijden, noch wordt een diagnose vermeld. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat haar psychische problemen van die aard zijn dat zij hierdoor niet in staat is om een procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Voorts toont zij met een loutere verwijzing naar de bijsluiter van Alprazolam waarin geheugenproblemen vermeld wordt als mogelijke bijwerking (zie bijlage 3 van het verzoekschrift), geenszins aan dat haar cognitief geheugen ingevolge het nemen van deze medicatie dermate is aangetast zodat zij in de onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Zij brengt desbetreffend geen enkel medisch attest aan.

Gelet op het voorgaande, meent de Raad dan ook dat in de bestreden beslissing op goede gronden door de commissaris-generaal geoordeeld wordt dat er *in casu* geen elementen voorhanden zijn waaruit bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekende partij blijken die specifieke steunmaatregelen noodzaken en dat in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partij gerespecteerd worden en dat zij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad duidt er evenwel vooreerst op dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij reeds danig ondergraven wordt door de vaststelling dat zij zich bij aankomst in België onterecht voordeed als minderjarige. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op het volgende gewezen: “*Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. U verklaarde met name geboren te zijn op 15 april 2005. Uit een medisch onderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat u op 22 oktober 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Overwegende dat uit de medische testen is gebleken dat u in oktober 2021 een leeftijd heeft van minstens 19,5 jaar zijn de in het dossier aangevoerde elementen volgens de Dienst Voogdij en het CGVS niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis*

van uw beweerde minderjarigheid. Deze vaststelling draagt allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

In haar verzoekschrift voert verzoekende partij in dit verband aan dat zij geen idee had van haar geboortedatum en dat zij slechts een “*schatting*” gaf. Tevens duidt zij op informatie waaruit blijkt dat veel Afghanen hun leeftijd niet kennen. De Raad wijst er evenwel op dat het niet ernstig is dat verzoekende partij enerzijds tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelt dat zij haar geboortedatum niet kent (notities CGVS, p. 9), doch anderzijds bij aankomst niettemin een zeer concrete geboortedatum opgaf, met name 15 april 2005. Waar zij stelt dat dit een “*schatting*” betrof, laat zij geheel na te verduidelijken waarop deze schatting en de door haar opgegeven geboortedatum dan zouden zijn gebaseerd. Bovendien dient te worden vastgesteld dat op de door haar bijgebrachte elektronische taskara, die verzoekende partij pas voor het eerst neerlegde bij haar persoonlijk onderhoud van 8 maart 2023, een andere geboortedatum vermeld staat en dat verzoekende partij blijkens dit document geboren is in het jaar 2001. Het heeft er dan ook wel degelijk alle schijn van dat verzoekende partij bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming bewust een foutieve geboortedatum opgaf opdat zij zou worden beschouwd als zijnde een minderjarige en een eventuele bijkomende bescherming zou bekomen op basis van haar beweerde minderjarigheid.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te beweren in haar verzoekschrift, doet voorts het louter gegeven dat de authenticiteit van haar originele elektronische taskara en haar identiteit op zich niet betwist worden in de bestreden beslissing geen enkele afbreuk aan bovenstaande vaststelling waaruit blijkt dat verzoekende partij bij haar aankomst de asielinstanties bewust heeft trachten te misleiden wat betreft haar leeftijd. Zij het hierbij onderstreept dat ook volgens de geboortedatum vermeld op haar taskara verzoekende partij meerderjarig was toen zij haar verzoek om internationale bescherming indiende.

Gelet op het voorgaande, oordeelt de Raad dan ook dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij reeds ernstig in het gedrang is.

2.2.5. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoekende partij te zullen worden gedood door de taliban omdat ze haar beschouwden als spion voor de overheid en wilden dat zij zich bij hen aansloot. Volgens haar verklaringen zou een spion van de taliban haar samen met haar oom die werkte voor de overheid hebben gezien kort voordat een commandant van de taliban werd gearresteerd, waardoor de taliban dachten dat zij via haar oom informatie had doorgegeven aan de overheid (notities CGVS, p. 17-18).

2.2.6. Wat betreft vooreerst het werk van haar maternale ooms voor de overheid op zich, wijst de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende wordt gemotiveerd: *“U haalde ten aanzien van het CGVS een voor vervolging door de taliban aan wegens het werk van uw maternale ooms voor de overheid. U verklaarde dat drie van uw ooms, I. (...), F. K. (...) en A. (...), werkzaam waren voor de Nationale Ordepolitie (ANCOP) en één oom, Z. (...), voor het Afghaanse leger werkte (CGVS, p. 11, 12).*

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw drie ooms voor de ordehandhaving werkten tot aan de machtsovername en dat Z. (...) stopte met zijn job voor het leger nadat hij gewond raakte in een aanval op zijn checkpoint (CGVS, p. 12, 13). Nadien, zo stelde u, was hij thuis (CGVS, p. 13). U verklaarde dat u enkele dagen geleden via uw moeder vernam dat I. (...) en F. K. (...) naar Frankrijk zijn gevlucht en dat A. (...) en Z. (...) nog in Turkije zijn, maar naar hier proberen te komen (CGVS, p. 11). Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problemen en situatie van uw ooms plausibel zijn.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Wat betreft uw eigen problemen of de problemen (of situatie) van uw familieleden overtuigen uw verklaringen echter niet (zie infra). Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.”

De Raad benadrukt dat een loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat de vervolging van familieleden van personen die voor de voormalige regering hebben gewerkt niet kan worden uitgesloten, hetgeen geenszins ontkend wordt in de bestreden beslissing, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond, doch dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij, gelet op wat volgt, desbetreffend in gebreke blijft.

2.2.7. De Raad wijst er immers op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde problemen die zij en haar familie zouden hebben gekend met de taliban, en in het bijzonder aan haar bewering dat de taliban haar ervan beschuldigde een spion te zijn voor de overheid, en dit omdat:

- (i) zij de dreigbrieven van de taliban niet kan neerleggen;
- (ii) zij haar beweerde ontvoeringspoging pas aanhaalde toen haar uitdrukkelijk gevraagd werd of er tussen de twee dreigbrieven nog iets anders gebeurde, doch hiervan niet eerder melding maakte, noch bij aankomst als minderjarige, noch bij de DVZ, noch tijdens haar vrij relaas op het CGVS;
- (iii) zij bij de DVZ verklaarde dat de taliban haar en haar vader begonnen te bellen en bedreigen, terwijl zij op het CGVS ontkent dat de taliban haar ooit opbelden;
- (iv) het niet plausibel is dat zij ondanks dat zij op het ogenblik van haar ontvoeringspoging door de taliban al op de hoogte was van de (mislukte) bemiddelingspoging van de dorpsoudsten toch nog het risico nam om naar buiten te gaan en dat daarentegen kan worden aangenomen dat zij en haar familie er alles aan zouden doen om haar tegen de taliban te beschermen indien de taliban haar effectief reeds hadden bedreigd en niet naar de dorpsoudsten wilden luisteren;
- (v) het voorts bevreemdend is dat de taliban haar als overheidsgezinde dorpeling en als spion in hun ogen plots zouden vragen om met hen samen te werken;
- (vi) zij op het CGVS verklaart dat er tijdens haar verblijf in Jalalabad niets anders gebeurde, terwijl zij bij haar aankomst als minderjarige stelde dat de problemen na hun verhuis naar Jalalabad bleven doorgaan en zij ook bedreigd werd door de taliban; en,
- (vii) wat betreft de ontvoering van haar vader, zij vooreerst niet kan aangeven wanneer dit precies gebeurde en het voorts erg opvallend is, in het licht van haar verklaring dat de taliban bij deze ontvoering naar haar vroegen en zeiden dat zij moest opdagen, dat de taliban haar vader zonder enige bijkomende garanties om haar te vinden opnieuw zouden vrijlaten en dat haar familie sinds haar vaders vrijlating geen andere problemen meer kende met de taliban, ofschoon zij haar familie wisten wonen.

Door verzoekende partij worden geen overtuigende argumenten bijgebracht die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Betreffende het niet neerleggen van de dreigbrieven van de taliban, herhaalt verzoekende partij dat haar moeder deze sinds de verhuis uit Laghman niet meer terugvindt en dat haar vader de dreigbrieven misschien ergens verstopt had maar hiernaar niet gevraagd kan worden omdat hij in het ziekenhuis ligt. De Raad acht het evenwel weinig plausibel dat dergelijk belangrijk bewijs van hun problemen met de taliban zoek zou zijn geraakt. Dat haar vader de dreigbrieven ergens zou hebben verstopt, betreft voorts duidelijk loutere speculatie door verzoekende partij. Bovendien blijkt nergens uit dat zelfs enige poging werd ondernomen om hiernaar bij haar vader te informeren. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dan ook geenszins dat zij ernstige pogingen heeft ondernomen om deze stukken die haar asielaanvraag kunnen ondersteunen te bekomen. Haar bewering dreigbrieven te hebben ontvangen vanwege de taliban betreft dan ook slechts een blote bewering die niet ondersteund wordt door concrete bewijselementen.

Inzake de vaststelling dat zij de ontvoeringspoging door de taliban pas vermeldde toen haar op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd werd of er tussen de dreigbrieven nog iets anders gebeurde, benadrukt verzoekende partij *“hoe moeilijk het voor hem is om zich niet alleen alle gebeurtenissen in Afghanistan te*

herinneren, maar vooral ook wat hij in welk interview heeft gezegd" en voert zij voorts aan dat zij tijdens haar interview als minderjarige werd onderbroken waardoor zij enkel in het algemeen uitlegde dat zij problemen had met de taliban, dat zij bij de DVZ gevraagd werd het zo kort mogelijk te houden en ten slotte dat zij niet weet waarom zij hiervan niets heeft gezegd tijdens haar vrij relaas op het CGVS. De Raad oordeelt evenwel dat deze bemerkingen allerminst afdoende kunnen verklaren waarom verzoekende partij deze belangrijke gebeurtenis in haar asielrelaas niet spontaan vermeldde, noch bij haar interview als minderjarige bij de Dienst Voogdij, noch bij de DVZ, noch tijdens haar vrij relaas op het CGVS. Er kan worden aangenomen dat dergelijke ontvoeringspoging door de taliban in het geheugen van verzoekende partij staat gegrift, waardoor het niet ernstig is dat verzoekende partij zou vergeten deze gebeurtenis te vermelden wanneer haar gevraagd wordt te vertellen over haar problemen met de taliban. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat verzoekende partij dit wezenlijk element spontaan zou aanhalen, ook wanneer haar tijdens haar interview als minderjarige en bij de DVZ gevraagd wordt haar asielmotieven kort weer te geven.

Vervolgens geeft verzoekende partij nog aan zich niet te herinneren dat zij bij de DVZ zou hebben verklaard dat de taliban haar en haar vader begonnen bellen en bedreigen. De Raad duidt er evenwel op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij wel degelijk verklaringen in die zin heeft afgelegd bij de DVZ (zie administratief dossier, stuk 5, deel 'DVZ', vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Zij het er tevens op gewezen dat haar verklaringen bij de DVZ achteraf aan haar werden voorgelezen, waarna verzoekende partij het verslag voor akkoord ondertekende. Het louter ontkennen van haar verklaringen bij de DVZ biedt dan ook geen soelaas en werpt geen ander licht op de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds deze verklaring bij de DVZ en anderzijds haar latere verklaring op het CGVS waar zij stelde dat de taliban haar nooit opbelden.

Omtrent het feit dat zij ondanks dat zij op het ogenblik van haar ontvoeringspoging door de taliban al op de hoogte was van de (mislukte) bemiddelingspoging van de dorpsoudsten toch nog het risico nam om naar buiten te gaan, stelt verzoekende partij dat zij niet anders kon dan het huis verlaten aangezien zij boodschappen moest doen. De Raad onderstreept evenwel, in navolging van de commissaris-generaal, dat indien de taliban verzoekende partij effectief reeds hadden bedreigd en niet naar de dorpsoudsten wilden luisteren, aangenomen kan worden dat verzoekende partij en haar familie er alles aan zouden doen om haar tegen de taliban te beschermen. Waar verzoekende partij overigens in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij niet anders kon dan zelf boodschappen te doen aangezien haar vader weg was, bemerkt de Raad dat nergens uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt dat haar vader in die periode voor een lange tijd van huis was. Hoe dan ook is het in dergelijke context waarin het leven van verzoekende partij gevaar liep niet aannemelijk dat zij en haar familie geen andere oplossing zouden bedenken om aan levensmiddelen te geraken. Verder stelt verzoekende partij nog dat de taliban overdag in de bergen verbleven, doch blijkt nergens uit dat verzoekende partij de garantie had dat de taliban zich overdag niet naar het dorp zouden begeven. Integendeel, uit de ontvoeringspoging blijkt duidelijk dat er wel degelijk een risico bestond om ook overdag door de taliban gevat te worden.

Verder werpt verzoekende partij evenmin een ander licht op de motivering in de bestreden beslissing dat het bevreemdend is dat de taliban haar als overheidsgezinde dorpeling en als spion in hun ogen plots zouden vragen om met hen samen te werken. Door verwerende partij wordt in dit verband terecht opgemerkt dat een dergelijke samenwerking verzoekende partij in staat zou stellen om de mogelijke toekomstplannen van de taliban met derden te bespreken, hetgeen het risico op vroegtijdige detectie van deze plannen aanzienlijk zou verhogen, waardoor het erg onwaarschijnlijk is dat de taliban zich zouden blootstellen aan dergelijke nodeloze risico's. Met de loutere uitleg dat de taliban haar willen rekruteren als represaille en dat de taliban met haar kunnen doen wat zij willen, d.w.z. haar proberen te hersenspoelen of haar dwingen een zelfmoordaanslag uit te voeren, biedt zij geenszins een afdoende verklaring waarom de taliban het nodeloze risico zou nemen om verzoekende partij, volgens hen een spion voor de overheid, te betrekken in hun plannen.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar verklaring op het CGVS dat er tijdens haar verblijf in Jalalabad niets anders gebeurde en anderzijds haar verklaring tijdens haar interview als minderjarige bij de Dienst Voogdij dat de problemen na de verhuis naar Jalalabad bleven doorgaan en zij er ook bedreigd werd door de taliban, stelt verzoekende partij dat zij tijdens haar interview als minderjarige haar problemen heeft samengevat en dat zij met haar verklaring dat de problemen bleven doorgaan enkel bedoelde dat zij en haar familie nog steeds bang waren. De Raad duidt er evenwel op dat haar verklaringen tijdens haar interview als minderjarige als volgt werden genoteerd: *"Ik verhuisde naar Jalalabad maar ook daar bleven de problemen doorgaan en werd ik ook bedreigd door Taliban"* (zie administratief dossier, stuk 5, deel 'DVZ', interview 'registratie VIB niet-begeleide minderjarige vreemdeling' d.d. 4 oktober 2021). Verzoekende partij liet dan ook wel degelijk duidelijk uitschijnen dat zij

ook in Jalalabad nog bedreigd werd door de taliban, hetgeen haaks staat op haar latere verklaringen op het CGVS. Met de loutere bemerking dat dit interview bij de Dienst Voogdij plaatsvond zonder voorbereiding door een advocaat biedt verzoekende partij evenmin een afdoende verschooning voor deze tegenstrijdigheid in haar opeenvolgende verklaringen. Verzoekende partij toont immers op geen enkele wijze aan hoe de door haar tijdens dit interview weergegeven versie van haar asielrelaas anders zou kunnen zijn geweest indien zij door een advocaat zou zijn voorbereid op dit interview. De Raad wijst er hierbij nog op dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de bijstand en/of de aanwezigheid van een advocaat bij dit interview.

Wat betreft nog de ontvoering van haar vader en diens vrijlating, werpt verzoekende partij op dat zij niet inziet wat de taliban nog meer zouden kunnen doen om haar familie onder druk te zetten. Zij benadrukt dat haar vader door de ontvoering in een zeer ernstige geestelijke toestand is, zodat de taliban hem niet meer kunnen aanvallen. Aangezien tijdens de ontvoering van haar vader niemand zich overgaf aan de taliban en haar vader beweerde dat zijn zoon er niet meer was, hadden de taliban geen reden meer om haar vader te blijven aanvallen, aldus verzoekende partij. Echter acht de Raad het geenszins geloofwaardig dat de taliban haar familie na deze ontvoering gewoon met rust lieten en haar vader zonder meer op zijn woord zouden geloven. Dit staat in schril contrast met hun eerdere aanhoudende pogingen om verzoekende partij te vinden. Er mag dan ook worden verwacht dat de taliban voor bijkomende garanties zouden hebben gezorgd opdat ze verzoekende partij zouden kunnen vinden.

Ten slotte vormt ook de verwijzing van verzoekende partij naar haar psychische problemen en het traumatische karakter van de gebeurtenissen geen afdoende verklaring voor de vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in haar relaas. Zoals hierboven reeds bemerkt (zie punt 2.2.2.), wordt door verzoekende partij immers geen enkel medisch attest bijgebracht waaruit kan blijken dat zij omwille van psychische problemen niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.8. Inzake de door verzoekende partij bijgebrachte documenten (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten), treedt de Raad verwerende partij bij in volgende motivering: *“De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Aangaande de certificaten en badges inzake het werk van uw ooms voor de overheid, dient te worden opgemerkt dat deze louter persoonsgegevens bevatten en gegevens met betrekking tot de professionele carrière van uw ooms, die hier in se niet wordt betwist. Deze documenten hebben echter geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en kunnen uw eigen problemen met de taliban niet verder ondersteunen of bevestigen. U legde verder een reeks foto's neer van uzelf met uw ooms merkt het CGVS op dat aan privé-foto's maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Hetzelfde geldt voor wat betreft het doktersattest over uw vaders psychologische toestand, dat echter geen bewijs voor de omstandigheden waarin hij deze psychische problemen opliep. Aangaande uw medisch attest d.d. 22/02/2023 inzake uw residentiële psychologische opname, dient tot slot te worden opgemerkt dat nergens blijkt uit het voorgelegde attest blijkt dat u omwille van bepaalde medische klachten niet in staat zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Bovendien bevat dit attest geen informatie met betrekking tot enige specifieke aandoeningen waaraan u aan zou lijden, noch wordt een diagnose vermeld, doch wordt enkel vermeld dat u residentieel psychologisch wordt opgevolgd. Dit attest kan bijgevolg evenmin de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen herstellen.”* Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die hierop een ander licht werpen.

2.2.9. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.2.10. Wat betreft voorts het verblijf van verzoekende partij in het Westen, duidt de Raad erop dat dienaangaande volgende pertinente bevindingen worden gedaan in de bestreden beslissing: *“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeti*

ng_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt." Door verzoekende partij worden geen concrete elementen aangebracht die deze vaststelling in een ander daglicht plaatsen.

2.2.11. Verder bemerkt de Raad nog dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk, waarbij verzoekende partij haar nood aan internationale bescherming in concreto dient aan te tonen. Door louter te citeren uit algemene

landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

2.2.12. Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties

en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoekende partij in dit verband nog lijkt te menen dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest *Sufi en Elmi* van het EHRM, oordeelt de Raad dat zulks niet kan worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA "*Afghanistan security situation*" van augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.2.13. Wat betreft nog het door verzoekende partij vermeende gebrek aan actuele en objectieve informatie, wijst de Raad er evenwel op dat uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat ook verwerende partij zich bewust is van de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek en dat hiermee rekening werd gehouden. Het volstaat niet dat verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel is. De Raad onderstreept dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.14. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift nog verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad erop dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Een verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij de verzoeker zijn nood aan internationale

bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken, alwaar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft. Waar zij overigens meermaals verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

2.2.15. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.2.16. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.17. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

Waar verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing voorbarig is en dat het gebrek aan actuele en objectieve informatie tot voorzichtigheid noopt, herhaalt de Raad evenwel dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij haar analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan rekening heeft gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Verzoekende partij komt wederom niet verder dan het louter opnieuw benadrukken van deze pijnpunten, zonder echter *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn. De Raad benadrukt ook hier dat er actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De informatie waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop verwerende partij haar analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan steunt. Aangezien er thans wel degelijk voldoende informatie voorligt over de huidige (veiligheids)situatie in Afghanistan, kan verzoekende partij ook hier niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7), dewelke deels identiek is aan dan wel geheel in dezelfde lijn ligt van de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In de bestreden beslissing wordt wat betreft de aangehaalde mentale problemen immers terecht op het volgende gewezen: *“In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Laghman en hierbij verwijst naar uw mentale problemen dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

Immers blijkt niet uit het voorgelegde attest dat deze gezondheidsproblemen dermate ernstig zijn dat u meer dan iemand anders risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Nergens in het attest wordt verduidelijkt wat uw psychologische problemen inhouden of wat de mogelijke impact daarvan is op uw functioneren, evenmin vermeldt het attest een diagnose.” Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die hierop een ander licht kunnen werpen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Daar waar verzoekende partij nog meent dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft daar verzoekende partij niet aantoonde welke elementen volgens haar voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Uit het voorgaande blijkt tevens dat zij evenmin *in concreto* aantoonde dat met bepaalde feiten of elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden. In hoofde van verwerende partij kan dan ook door de Raad geen manifeste appreciatiefout worden ontwaard.

2.2.19. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT